

Tothom entén el català a Catalunya

written by Llorenç Prats | 21 de desembre de 2023

El debat sobre la llengua, el nostre idioma, parteix d'una premissa que es va establir el 1978, "a punta de pistola" com s'acostuma a dir: la cooficialitat teòrica. Aquella per la qual tothom ha d'entendre el català, però ningú està obligat a parlar-lo. I això és el que ens fa arrossegar per terra, ja que el nostre idioma acaba essent només una qüestió de **voluntarisme**.

El règim del 78, a través de la Constitució que van votar els catalans, per manca de **coratge**, ho diu ben clar: no és un dret parlar en català a l'Estat espanyol. Els que viuen a l'Estat espanyol només tenen dret a parlar espanyol (castellà).

En aquell temps, això es va veure com un progrés, ja que el català va esdevenir oficial a Catalunya! Per fi! No sabien, tanmateix, que el **bilingüisme acordat** era un greu parany contra la nostra identitat cultural, social i nacional.

El bilingüisme no és mai cap solució per a una llengua nacional. Ara ho veiem: creix la substitució! Perquè tot i que hi ha un idioma natural que és el que es transmet com a vàlid, els espanyols que viuen a Catalunya, que tenen tot el dret a mantenir la seva **herència** cultural, com passaria amb els alemanys o amb els marroquins, l'acaben bloquejant.

La qüestió ara és com aprofitar la maldestra negociació del 1978, quan es va assumir la subordinació catalana al no **limitar el dret dels espanyols** a parlar en castellà a Catalunya, tal com els catalans arreu dels territoris espanyols no poden usar el seu idioma, i més enllà del que individualment en privat cadascú triï .

I la idea bàsica és creure's fil per randa que el català és

oficial a tots els efectes. I quan és a tots els efectes ho és a tots, dins de Catalunya, àdhuc on sigui dels Països Catalans. Dir-se cada dia un mateix: “El català és la llengua oficial a Catalunya. Tots els catalans tenen el deure de conèixer-la (perquè és oficial) i el dret d’usar-la (però no a obligar de parlar-lo)”. I amb això, mantenir l’ús de la llengua en totes les **circumstàncies** de la vida diària, sense excepció.

L’ús de l’espanyol (castellà) a Catalunya, per tant, resta condicionat, sempre, a què es faci entenent l’idioma català. No és admissible i és il·legal, en conseqüència, que cap jutge, policia o persona espanyola, encara que sigui de forma circumstancial, digui no entendre la nostra parla. Estaria contradient la Constitució. Atemptaria contra el marc normatiu espanyol. Seria un perill per la **convivència**. Plantejaria una greu amenaça a l’estat de dret.

Vet aquí com el 1978 van edificar una situació que obliga a un esforç majúscul als catalans. Haver d’estudiar les lleis per buscar una incerta normalitat nacional. Combatre **l’hegemonia** idiomàtica espanyola només amb el voluntarisme més constant. Saber mantenir l’ús de la llengua tot i haver-ho de fer en entorns que treballen, amb tot el dret (ja que no tenen cap obligació d’usar el català), de forma completament espanyolitzada.

La política catalana que hem viscut fins ara, sigui immersió, sigui llengua pròpia, sigui campanyes de discriminació positiva... no parteix de la **cooficialitat constitucional** d’ambdues llengües i, per tant, s’està cometent un frau social, ja que les lleis ens obliguen a tots per igual, quan encara romanem dins l’Estat espanyol. Calia i cal anar de cara, si es vol superar la interinitat actual: l’idioma de Catalunya i dels catalans és el català, i és només el català. Sempre hi som a temps!